146. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 7 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en, Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 30. November. In deze hoofdstad openbaart zich meer en meer een ongemak, hetwelk aanvankelijk in meest alle steden, die zich vergrooten gevoeld wordt, namelijk schaarschte en duurte van woningen, waaronder natuurlijk de armere standen het eerst en het meest komen te lijden. Ons blad *die Zeitung für Preussen* behelst omtrent dit onderwerp verscheiden artikels, onder anderen ook betrekkelijk den woeker, dien onbarmhartige huiseigenaars met die verlegenheid der behoeftigen drijven. Ziehier een voorbeeld, hetwelk die courant daarvan verhaalt: « In de onderscheiden ruimten, van vier perceelen, te zamen 38 kamers, 22 zolders en 21 stallen bevattende, vond men niet minder dan 818 bewoners opeengepakt; mans, vrouwen, jonge lieden, gezonden en zieken, alen zonder onderscheid naast elkander op half verrot stroo, nauwelijks half gekleed of in lompen gehuld en zonder ruimte voor het voldoen aan de dringendste behoeften. Alles was tot woningen gebezigd, zelfs een hokje boven het secreet. Elken Maandag kwam de rijke huisbaas en vorderde met onverbiddelijke strengheid de weekhuur in. Eene kamer deed in de week 1⅓ thaler, dat is 69 thaler 20 silbergrosschen 's jaars, zoodat de 38 kamers jaarlijks 2500 thalers opbragten, terwijl elke zolder, kamertje of stal nog ⅓ tot ¼ thaler 's weeks opbragt. Deze schandelijke handelwijs kwam aan den dag, vermits de vrekke huiseigenaar verscheiden hem van den kant der regering bevolene reparatiën had nagelaten. Nu heeft hij van den kant der policie orde ontvangen, niet alleen om de bedoelde reparatiën zonder verwijl te doen uitvoeren, maar ook om voortaan geene meerder huurders op te nemen, dan zonder gevaar voor de gezondheid en met het behoorlijk gemak plaats kunnen vinden. Een groot aantal der ongelukkige huurders, die tegen den eersten December geen verblijf mogten gevonden hebben, zal door de zorg der overheid zulks in het werkhuis erlangen.

ENGELAND.

— Uit Ierland, en vooral uit de graafschappen Tipperary en Limerick, ontvangt men zorgwekkende berigten, omtrent de drift, met welke de landelijke bevolking zich schietgeweer poogt te verschaffen. Te voren poogden, gelijk men weet, de Rockisten en andere vereenigingen zich zulks, door regtelijk geweld, uit bijzondere huizen te verschaffen; thans maakt men van de meerdere vrijheid des handels gebruik, om het in grooteren overvloed aan te koopen. Veel wordt uit Engeland zelfs, van Birmigham en elders, aangevoerd.

FRANKRIJK.

— Onder de zeer zonderlinge zaken mag voorzeker gerekend worden de volgende, in welke het geregt van Caijenne verklaarde, dat er een tweegevecht had plaats gehad, en nog in dit vermoeden geregtvaardigd werd door een zeventiental of achttal wonden, met welke de beide partijen overdekt waren, doch beide staande hielden niet gevochten te hebben, maar ieder, op zijne eigene gelegenheid in glas gevallen te zijn en zich zoodanig bezeerd te hebben; ziehier de zaak:

Den 5. Januarij ll. werd de heer *Fagalde*, scheepskapitein, van Bordeaux, door het koninklijk hof van Fransch Guijenne, als correctionneele regtbank vonnissende, ter zake van mishandelingen, onderscheiden personen van zijne ekwipagie aangedaan, gecondemneerd tot drie maanden gevangenis, 200 fr. boete en twee jaren gesteld blijven onder het opzigt der hooge politie. Den 5. April werd hij uit de gevangenis ontslagen. Reeds den avond van den 6. was de rust der bewoners van de Laussat-kreek verstoord. Er waren pistoolschoten gehoord; er waren mannen met de sabel in de hand gezien en den volgenden morgen vernam men, dat de heer *Tagalde* 's avonds te voren door een officier der marine-infanterie was te huis gebragt, bedekt met zeven of acht wonden; hij gaf voor in een' hoop gebroken glas gevallen te zijn.

Men vernam al verder, dat ook [illegible] Saisset, luitenaant bij de marine-infanterie, nagenoeg op hetzelfde uur was te huis gekomen, insgelijks met zeven of acht wonden bedekt, en dat hij almede voorgaf, in een' hoop gebroken glas gevallen te zijn.

De verwonden werden beide naar het hospitaal vervoerd, waar zij binnen de 20 dagen genazen. In het publiek hield men het er algemeen voor, dat er een tweegevecht had plaats gehad. Er werd eene regterlijke instructie ingesteld en de beide verwonden door het hof van assises verwezen, als beschuldigd van wederkeerige poging tot moord, gevolgd door een begin van volvoering.

Bij de debatten zijn beide in hun vroeger beweren blijven volharden.

Te vergeefs heeft de geneesheer van het hospitaal het onmogelijke der zaak aangetoond; te vergeefs hebben onderscheiden getuigen verklaard; de een dat de beschuldigde *Fagalde* een paar pistolen van hem had ter leen gehad; anderen, dat hij die pistolen in hunne tegenwoordigheid had geladen, dat hij met die pistolen in den zak en gewapend met een sabel was uitgegaan, en bij zijn weder te huis komen, uitgeroepen had: « dat was eerst vechten zoo als het een Franschman en een dapper man betaamt." In weerwil van al wat hun ook mogt worden tegengeworpen, zijn de beschuldigden en hunne advokaten in het eenmaal aangenomen stelsel blijven volhouden.

Twee geneesheeren, die in het eerste oogenblik bij de verwonden geroepen waren geweest, waren mede als getuigen gedagvaard, maar bij hun verschijnen hebben de beschuldigden geprotesteerd, dat zij gehoord zouden worden, alzoo de wet het geheim bewaren aan de geneesheeren oplegt.

De zaak is met eene niet-schuldig verklaring en mitsdien met eene vrijspraak afgeloopen.

BELGIË.

ANTWERPEN, den 3. December. Voorleden week zag een policie-beambte een bakkersknecht over de Meir rijden. Onze kommissaris *in herbis* meende er naar toe te snellen; maar de knecht, door eenen anderen persoon gewaarschuwd zijnde, en den policiegast als een brak op hem ziende afkomen, stelde het op een loopen, reed achtervolgens de Huydevettersstraat, Gasthuisstraat en Schermersstraat in, en voorts over het gansch kasteelplein. Eindelijk hield hij stil aan den ingang der Kloosterstraat en werd daar ingehaald door den policie-beambte, die hem tot daartoe met eene bende gapers en straatbengels had nagezet. Onze policiegast, blazende als een verloopen ezel, vroeg aan den bakkersjongen waarom hij was gaan loopen. Deze antwoordde, dat het te koud was, om op straat te blijven staan. — Maar, hervatte den anderen, gij kunt wel een oogenblik stil houden, om uw brood te laten wegen. — Als het daarom was, zeide de bakker, hebt gij mijne kar slechts open te doen. Onze ijverige policie-man sloeg dadelijk de kar open, en bevond, dat er geen brood in was, en dat hij achter eene ledige kar geloopen had! Men begrijpt wat algemeen gelach daarover bij de omstanders ontstond, vooral toen de slimme bakkersgast den policiebeambte tot eenen nieuwen wedloop uitnoodigde, en wegrijdende daar geheel beteuterd liet staan.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 3. December. De Hooge Raad heeft heden in revisie uitspraak gedaan in de zaak van den staat der Nederlanden tegen *C. J. Hoogsland*. Men herinnert zich ongetwijfeld, dat de staat in *revisie* gekomen is tegen het arrest van den Raad, van 22. Mei 1846, waarbij aan den Staat, op grond der wet van 29. Nivose, XIIIde jaar, de verpligting opgelegd is, om voor de opvoeding van eenen zoon van een huisgezin, waar zich zeven kinderen in leven bevinden, zorg te dragen. De Hooge Raad in revisie uitspraak doende, en aannemende de beweegredenen van den eersten regter, en voorts verwerpende eene in revisie genomen subordinate conclusie, heeft het arrest van den 22. Mei jl. volkomen en in allen deele bevestigd en de Staat veroordeeld in de kosten, ook door de revisie veroorzaakt.

— Te 's Graveland is dezer dagen overleden jonkhr. mr. *H. Backer*, kommandant der orde van den Nederl. Leeuw en lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal voor de provincie Noord-Holland, die in het jaar 1847 als zoodanig had moeten aftreden.

's HERTOGENBOSCH, den 2. December. De zaak van den Zeeuwschen-Limburgschen-Rijnspoorweg schijnt thans met rassche schreden te vorderen; de over de geheele linie aanwezige landmeters met het afbakenen van denzelven bezig zijnde, hebben in last ontvangen om des morgens met het aanbreken van den dag te beginnen en niet voor des avonds hun werk te staken, ten einde die afbakening des te spoediger klaar zij, waarop de afhandeling van het groote plan: dat die spoorbaan overigens komen zal is zeker.

VLISSINGEN, den 5. December. Den 30. dezer zal voor het Provinciaal Geregtshof van Noord-Braband dienen, de bekende zaak onzer uitgeefster, welke zaak bij arrest van den Hoogen Raad van den 27. October ll., naar dat Hof is verwezen. De Heer Mr. *A. F. X. Luyben*, Advokaat te 's Hertogenbosch, zal als verdediger der beklaagde optreden.

— Wij vernemen dat heden, bij arrest van het Prov. Geregtshof van Zeeland, in de zaak van *Jeremias Lauret c. s.*, de doodstraf is uitgesproken tegen achttien personen, waarbij zich twee vrouwen bevinden.

— De *Tielsche Nieuwsbode* van den 2. dezer, meldt het volgende:

De zaak van den door het Geldersche Hof, ter dood veroordeelden kapellaan *C. Gepkens*, is reeds een tak van *industrie* geworden, daar zich op den marktdag van eergisteren alhier, een zeker liedjeszanger onledig hield, met het voor een spotprijs verkoopen van smerig gedrukte boekjes, waarin de hoofdzakelijke loop des regtsgedings werd medegedeeld, terwijl genoemde persoon zich tevens de vrijheid gaf, daar waar zulks te pas kwam, er zijne aan- en opmerkingen, op eene vrij onhandige wijze bij te voegen. 't Is wel te betreuren, dat zoo iemand, die zich in cassatie heeft voorzien, en dus nog niet eens ter laatste instantie veroordeeld is, op eene zoo indelicate wijze wordt ten toon gesteld!

— Men verzekert, van goeder hand, dat de benoodigde gelden tot droogmaking der Zuiderzee, die op *plus minus* f 61.000.000. — geraamd worden, reeds bijeen zijn. Volgens het bestaande plan en de daarvan gemaakte teekening, zou de afsluiting van den Noord-Zeewater worden daargesteld, van af den zeedijk tusschen Medemblik en Enkhuizen, in de rigting naar Stavoren: een breed kanaal, dat voor eb en vloed open lag, zou Amsterdam en het IJ met de zee blijven verbinden; en in dat hoofd-kanaal zoude het water van den Eem, den IJssel en het Zwartewater zich moeten uitstorten.

EEN RAADSELACHTIGE MOORD.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Jones, zoo heette de jongeling, wien men de policie mannen van Baltimore had toegevoegd, maakte dadelijk van zijne regten gebruik, om met eenen vriend, dezelfde, welke al de bijzonderheden van dit merkwaardig voorval heeft medegedeeld, het huis waar de misdaad gepleegd was, te bezoeken. Alles was nog in denzelfden toestand, dien de dagbladen zoo naauwkeurig beschreven hadden. Jones ging alles zorgvuldig na, even als hij te voren het uitwendige van het huis in alle bijzonderheden had opgenomen. Van tijd tot tijd schudde hij het hoofd, maar hij sprak geen woord, zoo lang zijn onderzoek duurde. Toen dit eindelijk afgeloopen was, begaf hij zich met zijnen vriend naar het huis, nadat hij eerst een bezoek had afgelegd bij den redacteur van het meest gelezen dagblad van Baltimore. Toen zij te huis waren, brak hij eindelijk het stilzwijgen af. « O! zeide hij, wat zijn die policie-agenten tot uilskuikens. Zij staan voor de geringste moeijelijkheden. Nu zijn zij geheel uit het veld geslagen, omdat er een moord bedreven wordt, die in aard en oorzaak van de gewone afwijkt, en met ongehoorde omstandigheden gepaard gaat, alsof dit niet juist zoo vele middelen waren, om het onderzoek gemakkelijk te maken. Een gewone moord, waarvan duizende personen kunnen verdacht worden, zou hen het spoor bijster gemaakt hebben, maar de tegenwoordige, waarvan het zonderlinge hen juist moest helpen, om op den weg te komen, brengt hen geheel in de war. Doch buitendien zal er over eenige oogenblikken iemand hier komen, die, naar ik hoop, onze nasporingen aanmerkelijk zal bekorten. Alleen moeten wij hem, zoo het noodig is, hier kunnen houden. Deze pistolen, waarmede wij beide goed kunnen omgaan, zullen ons deze dienst kunnen bewijzen." — « Zou mogelijk de moordenaar zelf bij u komen?" vroeg de vriend van Jones verschrikt. — « De moordenaar niet, antwoordde deze bedaard, maar een medepligtige, ofschoon buiten zijne schuld, van deze vreesselijke daad. Maar voor dat hij komt, wil ik u, bij wijze van eene lessen in de logica, verhalen, hoe ik tot vermoedens gekomen ben, die ik overtuigd ben, dat vóór den dag van morgen tot waarheden zullen worden."

« Onder de gedane verklaringen is uwe aandacht welligt niet bijzonder gevallen op die, welke gewagen van de nu eens zware dan weder doordringende stem, welke woorden sprak, die niemand verstond. Voor mij is juist die bijzonderheid het punt van aanvang, de grond voor mijne verdere redenering geweest. Ik dacht nergens anders aan, terwijl ik de bewuste kamer onderzocht. Hetgeen ik aldaar natuurlijk moest trachten te weten te komen, was de wijze, waarop de moordenaars ongezien hebben kunnen verdwijnen. Zij waren er toen de moord gepleegd werd; dit is zeker; maar hoe zijn zij vertrokken? De policie had, volgens de sleur, de daken, de muren, de zolderingen onderzocht. Nergens was een uitgang. Door de schouwpijp was zulks onmogelijk; dus bleven slechts de achterramen over, want door de voorramen was het onmogelijk wegens de vergaderde volksmenigte. De policie had de ramen gesloten gevonden, en wat meer is, van binnen gesloten. Maar wat stoorde ik mij aan dat alles, ik was er zeker van, dat de moordenaars alleen langs dezen weg konden ontsnapt zijn.

« Deze ramen waren twee in getal. Het eene, bijna geheel verscholen achter meubels, was nagenoeg onzigtbaar. Toen men het wilde openen, weigerde het, teruggehouden, zoo als men meende, door eenen grooten spijker, welke in den rand van het raam stak. Men beproefde hetzelfde met het tweede, maar ook hier scheen hetzelfde beletsel te bestaan, daar men op gelijke wijze een spijker aangebragt zag. Verder ging de policie niet, noch poogde de ramen te openen, na de bewuste spijkers er uitgetrokken te hebben. Ik heb daarentegen a posteriori geredeneerd. De moordenaars zijn door een der ramen ontsnapt, welke zij van buiten niet op gezegde wijze konden sluiten. Derhalve moeten zij zich van zelve sluiten. Ik ging naar het eene raam en den spijker er uitgetrokken hebbende, kon ik, zoo als ik wel dacht, het toch niet openen. Dus was er nog een beletsel, de eene of andere veer. Ik zocht, vond dezelve, en nu ging het raam open.

« Maar aldus de mogelijkheid gevonden zijnde, dat het raam zich van zelf sloot, bleef het toch onmogelijk, dat het daarenboven van binnen met den spijker gesloten was. Ik ging naar het andere raam, en vond hier den spijker goed en wel op zijne plaats. Ware ik niet te zeer van de juistheid mijner redenering overtuigd geweest, ik zou welligt het spoor bijster geraakt zijn; maar ik bleef voortgaan op den goeden weg; ik haalde den spijker er uit, en ziet, hij was gebroken; ik stak hem er weder in, druk op de veer en het raam ging zonder eenige verhindering open. Dus was er geen twijfel of de moordenaar of moordenaars waren door dit raam ontvlugt. Maar hoe zijn zij van de vierde verdieping verder ontvlugt? De oplossing van dit raadsel vond ik in de ketting van eenen bliksemafleider; wel is waar was deze vijf en een half voet verwijderd van het huis, zoo dat het onmogelijk scheen, dat iemand dien van uit het raam kon bereiken, maar het uitslaande luik kon tot steunpunt dienen, om dezen afstand te verminderen. Desniettemin scheen er zelfs op deze wijze nog eene buitengewone kracht en vlugheid tot dit gymnastisch heldenstuk noodig geweest te zijn. Deze omstandigheden hielpen mij in mijne gissingen en ik vereenigde dadelijk deze beide bijzonderheden: buitengewone vlugheid van den moordenaar en het vreemde geluid, dat hij had doen hooren. Elke aanwijzing maakte mijne veronderstelling al meer en meer waarschijnlijk; hierbij kwam nog de vreemde onbaatzuchtigheid des moordenaars, die zoo gemakkelijk iets had kunnen medenemen, al ware het alleen om de gissingen te misleiden.

« Gaan wij nu de bijzonderheden van den moord zelven na, welke veeleer gelijkt naar eene woeste slagting, het buitensporige bedrijf van een waanzinnige. Welke doellooze woestheid, zoo ongelijk met andere moorden! Waarom werd het vermoorde meisje nog met zooveel moeite in de schouwpijp gestopt, die haar toch niet geheel kon verborgen houden? Is dat niet het werk van een dwaas? Hoe veel kracht werd er niet vereischt, om de ongelukkige in de schouwpijp te krijgen, die, zoo als de getuigen verklaren, er niet dan met de vereenigde krachten van drie of vier personen kon uitgetrokken worden! Geen mensch is in staat geheele bossen haar met wortel en al uit te rukken, zoo als met

— In de prov. N. Braband hebben zich weder twee huisvaders tot den gouverneur gewend, om de opvoeding van een hunner kinderen op kosten van den staat te verzoeken. De wet van 19 Nivose, 13 jaar, schijnt al meer en meer te hulp geroepen te worden door huisvaders, die met een aantal kinderen bezwaard zijn.

— In het tractaat, na den oorlog met *Diepo Negro* gesloten, staat letterlijk als volgt: „Ook verbindt zich het Nederlandsch gouvernement plegtig, door alle middelen, die onder deszelfs bereik staan; de uitbreiding der Christelijke Godsdienst op Java tegen te werken en te belemmeren.

— Volgens particulieren brief van Malta, dd. 20. November, was het Nederlandsch smaldeel, onder bevel van Z. K. H. prins *Hendrik*, gereed om de terugreis naar het vaderland aan te nemen, doch zou zich nog eenige dagen te Gibraltar ophouden.

— Naar wij vernemen kan binnen kort het besluit tot de inwisseling der oude guldens verwacht worden, en hebben hiervan de heeren rijks-agenten en ontvangers reeds voorloopige kennisgeving ontvangen, met last om de in hunne kassen aanwezige specie dezer munt niet weder uit te geven.

MENGELINGEN.

Reeds herhaaldelijk is de wensch geuit, dat de regering pogingen mogt aanwenden, om de landverhuizing dienstig te maken aan onze overzeesche bezittingen. Wij beamen dien wensch, maar wij vreezen, dat hij onder de *pia vota* zal moeten worden gerangschikt. Want om de koloniën te openen voor elk werkzaam huisgezin, dat zich naar den Oost zoude willen verplaatsen, om daar met eigen zweet den gekregen of tegen matigen prijs aangekochten grond vruchtbaar te maken, zou er niets minder noodig zijn, dan de omverwerping van het gansche Oostersche systeem, om het door een nieuw, juist tegenovergesteld te vervangen. Daaraan hebben zeker niet gedacht de schrijvers, welke de landverhuizers aanzetteden zich liever naar onze koloniën, dan naar Amerika in te schepen, en niet aarzelden hoog op te geven van de zorg, welke hun daar van den heer ROCHUSSEN zoude ten deel vallen, als of de zorg van den heer ROCHUSSEN en zijne liefderijke voorkomenheid in staat zouden zijn de hinderpalen weg te ruimen, welke het systeem, in den Oost gevolgd, van alle kanten opwerpt. Het zoude haast eene persiflage zoo wel op den Gouverneur-Generaal als op de landverhuizers gelijken, indien de gemoedelijke toon geen hoogen ernst aanduidde.

Inderdaad, het is verbazend doelmatig, lieden, die Nederland verlaten, omdat zij er geen vrijheid van godsdienst vinden, aan te raden zich in onze koloniën te vestigen, waar de Christelijke godsdienst slechts getolereerd wordt; of hen, die op een anderen grond de welvaart willen zoeken, die het vaderland hun niet geven kan, daar heen te verwijzen, waar zelfs de veiligheid van personen en eigendommen niet is gewaarborgd.

Het is onmogelijk, dat onze overbevolking zich naar onze overzeesche bezittingen verplaatse, zoo lang deze haar niet het bezit dier regten zal verzekeren, zonder welke geen maatschappelijk bestaan mogelijk is.

Maar ook van den anderen kant de regering kan ook dergelijke kolonisatie, als waarvan hier sprake is, niet toelaten, zonder het systeem af te breken, hetwelk van oudsher aangenomen, nu zoo is ingeworteld, dat het niet, zonder de grootste omzigtigheid in acht te nemen, kan worden gewijzigd. Wij staan altijd slechts met een handvol Europeanen tegenover millioenen inlanders, die ons moeten beschouwen als belegerd op hun erf, dat wij wederregtelijk hebben ingenomen, en dat zij regt hebben en verpligt zijn op ons te herwinnen. Maak daar eene der schakels los van de keten, die de verschillende gedeelten van het gebouw aan elkander verbindt; en onmiddellijk zal men gevaar loopen van het gansche huis bouwvallig te maken. Men kan daaruit afleiden, met hoe veel gevaar de uitvoering van een plan zoude gepaard gaan, waarbij het gansche huis afgebroken zoude worden, om er een nieuw in de plaats te brengen.

Men ziet, wij ontveinzen niet de daaraan onafscheidelijk verbondene moeijelijkheden. Dan, die bezwaren, hoe groot zij ook zijn mogen, zijn niet zoo groot, of zij kunnen door wijs beleid worden overwonnen. Wij wenschen, dat mannen van invloed en kennis hunne aandacht daarop vestigen; omdat het ons voorkomt noodzakelijk te zijn, dat de regering, wil zij onze bezittingen voor het vaderland behouden, tot eene kolonisatie door landverhuizing zal moeten overgaan.

Zijn wij in staat, om het bezit onzer koloniën tegen Engeland te verdedigen? Immers neen. Wij hangen dus af van het *bon plaisir* van onzen nabuur.

Het is bekend, dat deze begerige blikken op Java werpt; en de inlijving van Krakau ontneemt aan de mogendheden het regt, om Engeland te verhinderen, ons het vruchtbaar eiland te ontrooven, gelijk zij Krakau aan de Polen hebben ontweldigd.

Het is dan noodzakelijk, dat wij ons sterk maken op Java. Maar hoe? Door de beschaving der Javanen? Het middel zoude nuttig zijn, maar te veel tijd vorderen.

En daarenboven zijn de Europeanen te gering in getal, om de nationaliteit der eilanders te verdringen, en te doen insmelten bij die van Nederland.

Er is geen ander middel, dat zoo veel voordeelen, en zoo weinig kosten aanbiedt, dan eene kolonisatie op groote schaal aangelegd. Verplaatst onze overbevolking naar Java, en Java zal spoedig in staat zijn, om zich zelven tegen Engeland te verdedigen.

Ziedaar eenige vlugtige denkbeelden, welke wij de aandacht onzer staatsmannen waardig oordeelen. Wij zijn voornemens, daarop terug te komen, omdat wij vreezen, dat het gewigt daarvan niet genoeg zal worden geschat.

Immers bij de moeijelijkheden, welke de regering in het binnenlandsch bestuur ontmoet, en de pijnlijke zorgen, die zij aanwendt, om haar leven van den eenen dag tot den anderen te rekken, zonder ooit een blik te slaan op de toekomst, is het te vreezen, dat zij in den Oost, gelijk te huis, zal leven bij den dag, en des te geruster, omdat het gevaar niet onmiddellijk voor de deur staat.

Maar het gevaar is daarom niet minder groot. En als men nog maatregelen zal moeten gaan beramen, op het oogenblik dat het ons zal bedreigen, dan is het immers, buiten kijf, dat zij te laat zullen komen.

(*de Tyd*)

EPIGRAMMES.

(GEDEELTELIJK VERTALINGEN)

—

Middel der Nederlanders tegen de zwaarmoedigheid.

Wat boogt ge op voorrang, gij hooghartige omgeburen?
Gij wint, hoe zeer ge ook stoft, van ons toch niet den prijs!
Staan onze zaken slecht, wij kunnen 't leed verduren;
Gijlieden zijt daarin gewis niet half zoo wijs.
Gij wufte Franschman raast en maakt wat capriolen;
Gij Italjaan, castraat schroit keel en long u lam;
Gij Brit grijpt wurgtouw aan of degen of pistolen;
Maar Neêrlands volkje neemt een glaasje van Schiedam.

—

Aan een liefhebber van katten.

(Eene ware zaak.)

Wel foei! wat zotte bastaardij
Is uwe kattenkozerij!
En dat ten spijt van 't schoon geslacht,
Dat, dikwijls, naar een kusje smacht.
De sekse, die uw doen bespiedt,
U vaak voor de open ramen ziet,
En, nijdig, op de kusjes let,
Aan haar ontstolen voor Minet,
Is — en met reên — op u gebeten,
En gaat, uit wraak, u 't katje heeten.

Ba.....s, Nov. 1846.

—

Eene uitzondering.

Ter wereld laat zich alles dragen;
Slechts niet een reeks van schoone dagen.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. December. Sedert den 3. dezer alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Anna Petronella, H. H. Arends, St. Petersburg, rogge; Hoffnung, M. Eggers, Rendsburg, tarwe; Maria, H. P. F...drich, St. Petersburg, rogge; twee Gebroeders, L. Hofka... Londen, tarwe; Joseph, C. Walcher, Londen; Victorine, P. ...malin, Havre-de-Grace, Earl, J. Hauston, Londen, alle gra... Noordstar, J. Brouwer, Riga, lijnzaad.

Voor Rotterdam bestemd:

De Vriendschap, H. K. Bekkering, Duinkerken, rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze ... naar zee gezeild.

Christine, J. Langhinrich, Wismar, Dankbaarheid, H. Ahrends, Embden, Sans Repos, C. Jahlfeld, Londen, alle ball... Fenelon, W. Burbenton, stukgoed, Constantinopel; die Buc... F. Maas, Rostock; Harmonie, J. C. Warnke, New-Castle, Eli... N. Niemann, Rostock; alle ballast.

Van Gend gezeild:

Elisabeth, J. Kroijer, stukgoed, Hamburg.

Van Vlissingen gezeild:

Change, C. Davis, ballast, Sunderland; Amicitia, L. H. Ru... rogge, Bremen; laatst van Vlissingen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5. «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Ram... kens- en Duinpoort ten 10 ure.

Mevrouw Lespagnaye heeft plaats gehad. Begint gij de waarheid nog niet te gissen?

„Ik heb als waarschijnlijk doen voorkomen, dat een krankzinnige de misdaad gepleegd heeft, maar een krankzinnige heeft geene stem, welke van die der overige menschen verschilt; hij heeft geene menschelijke krachten, daarenboven heeft hij geene haren gelijk aan die, welke ik in de vastgeklemde vingers van Mevr. Lespagnaye gevonden heb."

En Jones liet aan zijnen vriend eenige roodachtige haren zien, welke hij zorgvuldig in een papiertje bewaard had. Voorzeker heeft dit nooit tot een menschelijk wezen behoord, zeide zijn vriend. Ik begin nu te begrijpen, dat de moordenaar niets anders was dan een...

„Stil! zeide deze, ik hoor iemand den trap opkomen. Neem deze wapenen, maar maak er geen gebruik van, voor dat ik een teeken zal gegeven hebben."

Inderdaad klom een man de trap op en verscheen weldra aan den ingang der kamer. Van eene forsche gestalte en als matroos gekleed, was zijn voorkomen, in weêrwil van zijn zwaren baard, toch niet schrikwekkend. „Ga zitten, zeide Jones tot hem, na beleefdelijk zijn vrij linkschen groet beantwoord te hebben. Gij komt zeker naar uwen orang-outang vragen. Een fraai dier. Hoe oud is hij?" Bij deze vraag, op eenen gemeenzamen toon gedaan, slaakte de matroos eene zucht alsof hij gerustgesteld werd. „Dat zoude ik niet juist kunnen zeggen; mogelijk is hij vier of vijf jaren oud. – Hebt gij hem hier? – Neen, hij is in een stal in de nabijheid. – Wilt gij hem ook verkoopen? – Neen, mijnheer, dat zoude ik niet gaarne doen. Maar ik wil wel, zoo als billijk is, iets geven, om hem terug te hebben. – Welnu, wat zoudt gij mij wel willen geven? Ha! daar bedenk ik wat. Gij zult mij eenige inlichtingen geven aangaande den moord in Quondamstraat."

Terwijl Jones deze woorden op bedaarden en onverschilligen toon sprak, was hij de deur op slot gaan doen en hernam zijne plaats bij de tafel, waarop hij stilzwijgend een pistool nederlegde. De matroos, een oogenblik ten hoogste ontzet, was driftig opgestaan, maar viel dadelijk weêr op zijnen stoel neder, zoo bleek en ontdaan, dat zijne beide bewakers medelijden met hem hadden.

Wij hebben genoeg vertrouwen in de scherpzinnigheid onzer lezers, om te gelooven dat zij nu reeds de oplossing van het raadselachtig voorval hebben gevonden. Wij zullen dus met weinige woorden zeggen hetgeen nog ter opheldering kan dienen.

De matroos, welken Jones bij zich gelokt had door eene advertentie in de dagbladen, Er is bij de Washingtonshill een orang-outang gevonden. Men adresseere zich te... straat... No...., was inderdaad de eigenaar van eenen ontzaggelijk grooten aap, dien hij uit Oost-Indië had medegebragt en zelf oppaste wegens zijne ontembare woestheid. Toen hij in den nacht, waarin de moord bedreven was, laat te huis kwam, vond hij dit zonderlinge dier, dat middel had weten te vinden om te ontsnappen, in zijne kamer bezig met zich voor eenen spiegel, in navolging van zijnen meester te scheren. De matroos verschrikte, toen hij den orang-outang met een scheermes zag manoeuvreren, en ook het dier ontstelde, toen het overvallen werd; het maakte van deze verwarring gebruik, om door de openstaande deur te ontsnappen, en langs den trap de straat te bereiken. Zijn meester volgde hem na, maar eenmaal op de straat gekomen zijnde, bleef het vlugge dier, nog altijd met het scheermes gewapend, hem ver vooruit. Deze zonderlinge wedloop in de stille straten van Baltimore had reeds geruimen tijd geduurd, toen de orang-outang in eenen gang achter Quondamstraat een licht zag flikkeren door het geopende raam der kamer, waarin Mevrouw Lespagnaye met hare dochter, die des anderendaags Amerika zouden verlaten, bezig waren met het inpakken van haar goed voor de aanstaande reis.

De orang-outang sprong eerst op een muur, greep vervolgens den ketting des bliksem-afleiders, waarvan wij gesproken hebben, klauterde naar boven, tot dat hij het geopende luik kon grijpen en slingerde zich met kracht het raam binnen. De beide vrouwen, met den rug naar het raam gekeerd en bovendien verdiept in hare bezigheden, bemerkten eerst niets van dit onverwacht bezoek. Ten minste, tusschen de komst van den aap en haar eerste geschreeuw, verliep er genoeg tijds voor den hevig verschrikten matroos, om den vlugteling langs denzelfden weg na te snellen tot aan de vierde verdieping (doch verder kon hij niet; want hij was niet in staat den grooten sprong in de kamer na te doen), en daar ooggetuigen te zijn van het waarlijk gruwelijk tooneel, dat nu plaats had.

De orang-outang had juist Mevrouw Lespagnaye bij hare gr... haren gegrepen, en de bewegingen van eenen barbier nabootsende, poogde hij haar te scheren. Op dit ontzettend gezigt was ... dochter flaauw gevallen en lag onbewegelijk op den grond. ... moeder daarentegen gilde vreeselijk van schrik en van pijn, – d... aan de uitgerukte bossen haar – hetgeen ongelukkig ten ge... had, dat het woeste dier in zijne woede haar met het scheer... in eens den hals afsneed. Op het gezigt van bloed nog meer ... vlaamd, viel hij op hare ongelukkige dochter, wier hals hij ... zijne beide achterpooten greep en indrukte. Terwijl hij de... laatsten gruwel bedreef, ontwaarde hij het gelaat van zijnen m... ter, bleek van ontsteltenis en toorn. Dit was genoeg, om de wo... van het razende dier in vrees te veranderen, daar het dacht ... de kastijding, die het verdiende, en aan de zweepslagen, die ... wachtte. Wanhopend en sidderend liep het de kamer door, w... alles overhoop en zocht naar een middel, om de slagtoffers ... zijn misdrijf uit den weg te ruimen. Wij weten, wat hij ... het lijk der dochter deed; dat van de moeder wierp hij het r... uit.

De matroos, welke tegen zijnen wil ooggetuige van deze g... welen moest zijn en te vergeefs trachtte zo door zijn geschre... en zijn vloeken te verhinderen, was bedwelmd door hetgeen ... gezien had en kwam meer dood dan levend te huis. Des ander... daags, toen hij van zijnen schrik bekomen was, en niets sch... te doen vermoeden, dat men zijn orang-outang voor den d... in de treurige geschiedenis, waarvan ieder den mond vol h... hield, zon hij op de middelen, om dit dier, waarmede hij v... deelige zaken meende te zullen doen, terug te verkrijgen. ... zag hij in de bladen het verzonnen berigt van Jones, dat ... in den strik deed vallen, en aldus werd het bloedig raadsel ... weêrwil van de onhandigheid der policie, binnen weinige ... opgelost." De orang-outang werd teruggevonden, gedood en ... leed voor het Museum, waar gij zijn geraamte nog kunt zi... en zijne geschiedenis in alle bijzonderheden kunt hooren verh... zoo gij ooit naar Baltimore mogt gaan.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.